

«MIRCO, VAN MINNESTREEL TOT SCHILDER»

Als een minnestreel die in de Middeleeuwen van kasteel naar kasteel, van stad naar stad, van landstreek naar landstreek trok, zo kwam Mirco Zec in ons land toe. Het was op het eind van de zestiger jaren, de tijd waarin iedereen zong of praatte over liefde, vrede en vrijheid. En dat deed ook Mirco. Na een zwerftocht doorheen het vrije Europa kwam hij in Brussel terecht. Op de Grote Markt speelde hij er op zijn gitaar en zong weemoedige liedjes om aan de kost te komen. Het was daar dat madame Liliane Mazure hem op een zomerse dag hoorde spelen en ze nodigde Mirco meteen uit naar Oostende.

En zo kwam deze op 4 april van het jaar 1947 te Dobrljin geboren Yoegoslaaf aan onze kust terecht. De stad bij de zee werd zijn nieuwe thuis en had een bijzonder gunstige en zeer inspirerende invloed op zijn aangeboren kunstenaarstalent. Reeds in 1974 hield Mirco zijn eerste individuele tentoonstelling, bij Vic in The Clipper.

De vrouw is mooi

«De vrouw» zoals we haar bijna altijd opnieuw aantreffen in het werk van Mirco wordt door de kunstenaar niet alleen maar gebruikt omwille van haar vrouwzijn maar ook en vooral omdat zij voor Mirco het best tegemoet komt aan zijn ideale beeld van de mens. Ook in de poëzie, literatuur, film, muziek wordt de vrouw als wezen het meest gebruikt om uitdrukking te geven aan emoties en sfeermomenten. De vrouw is mooi, ze is lieflijk, ze is fascinerend.

Aan haar, de vrouw, kan Mirco via zijn fijne pentekenkunst zijn vreugde, eenzaamheid, agressie, verdriet, liefde, haat enz... kwijt.

Moeilijke techniek

Met een doodgewoon profielpennetje en oostindische inkt brengt Mirco lijntje voor lijntje zijn kunstwerken tot stand. Soms, de laatste tijd meer, met aquareltinten, verlevendigd. Zo werken, uur na uur, dag na dag is voor Mirco een levensdrang, een middel om zijn bestaan te bevestigen en inhoud te geven. Ook om zijn gevoelens van kunstenaar en zijn talenten met anderen te kunnen delen.

C.W.